

РЕШЕНИЕ

№ 14

гр. Варна, 05.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ирена Н. Петкова

Членове: Наталия П. Неделчева
мл.с. Симона Р. Донева

при участието на секретаря Галина Г. Славова
като разгледа докладваното от Ирена Н. Петкова Въззивно гражданско дело
№ 20223100502453 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по въззивна жалба, депозирана от "Вилокс Груп" ЕООД, чрез адв. Д. Н. А., срещу решение № 260337 от 29.06.2022 г., постановено по гр.д.№ 2285 по описа за 2021 г. на Районен съд – Варна, 16-ти състав, с което уволнението на Е. П. Г., извършено със Заповед № 414/22.12.2020г. на работодателя „Вилокс Груп“ ЕООД, се признава за незаконно и се отменя атакуваната заповед, възстановен е въззиваемия Г. на заеманата преди уволнението длъжност „управител игрална зала“, както и е осъден „Вилокс Груп“ ЕООД да заплати на Е. П. Г. сумата от 10 192,92лв., представляваща обезщетение за оставането му без работа, поради уволнението за периода от от 22.12.2020 год. до 22.06.2021 год., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда - 16.02.2021 год. до окончателното изплащане на вземането, на основание чл.344, ал.1, т.3 във вр. с чл.225, ал.1 от КТ, осъжда се дружеството да заплати на процесуалния представител на ищеца сумата от 1485,79 лева, представляваща адвокатско възнаграждение, както и същото да заплати в полза на бюджета на съдебната власт сумата от 627,72 лева, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК .

Във въззивната жалба се излагат доводи, че решението е недопустимо и неправилно поради нарушение на материалния закон, съществени процесуални нарушения и

необоснованост.

Относно допустимостта се твърди, че исковете са предявени след установените давностни срокове. Сочи се, че исковата молба е нередовна по изложени възражения на въззивника, направени пред първа инстанция, а именно – исковете не са индивидуализирани по основание и размер, като се вземе под внимание и претенцията по чл. 225, ал. 1 от КТ, която била предявена като частичен иск. Релевира възражение за недоказаност и неоснователност на исковете за лихва върху вземането за обезщетение, тъй като последното не се дължало. Допълва, че законна лихва върху вземане, касаещо период, който все още не е настъпил, е неоснователно претендирана. Присъждането на лихва за сума над 1000 лева (колкото било предявено с исковата молба) било недопустимо, тъй като едва с уточнителна молба, подадена на 20.04.2022 г., което било след срока по чл. 358 от КТ ищецът е посочил размер на претендираната лихва за период от 22.12.2020 г. до 22.06.2021 г. Същото се твърди и за вземане в размер на 10 192 лева, което било остатък от сумата на предявения като частичен иск за цялото вземане. Давностен срок за него бил изтекъл на 20.04.2022 г. Поради това решението в частта, касаеща произнасянето по изменения иск, се сочи като недопустимо. Сочи се, че съдът не е предприел необходимите действия и неправилно е допуснал до разглеждане с доклада нередовна исковата молба.

Релевират се възражения за процесуални нарушения, изразени в произнасяне по направени в отговора на исковата молба възражения и необсъждане на събраните по делото доказателства. Неправилно са игнорирани свидетелски показания, без дори да се обсъдят, с които се доказвало, че игралната зала не е работела и работниците са били в престой. Нарушение било и неуваженото доказателствено искане на въззивника по чл. 193 от ГПК, както и по молба на същия ищецът да представи оригинални документи. Възражава се още, че в противоречие с процесуалния закон делото било разгледано по реда на бързото производство, без да е направено съответно искане за това. В жалбата се аргументира, че тъй като в предмета на спора бил включен и иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, който се гледа по общия ред, то не била налице хипотеза по чл. 310, ал. 2 и ал. 3 от ГПК. Излагат се подробни доводи за самостоятелност на претенцията за законна лихва. На следващо място посочва се нарушение в местната подсъдност на спора. Последното се обосновава с доклада, където ВРС бил дал указания на ищеца да конкретизира точното място на работа по трудово правоотношение, т. е. била е определена подсъдност при нередовна искова молба. Липсвало и заявена подсъдност от страна на ищеца. Навежда се, че правилно би било делото да се гледа по общата подсъдност, съответно от Софийски районен съд. Пзовава се на седалището на предприятието, с което е сключен трудовия договор, както и на твърдението, че работникът не е полагал труд при престой. Твърденията за предявени искове извън давностните срокове са въведени и като основание за тяхната недоказаност и неоснователност, което сочи се, че обосновавало и неоснователност и недоказаност на акцесорното вземане за лихва, подкрепено с аргументите, посочени по-горе за иска по чл. 225 ал. 1 от КТ. Като процесуално нарушение се сочи неаргументирано отхвърляне на възраженията на ответника. Във връзка с твърдението за изтекла давност се

излага още, че ВРС се е произнесъл в противоречие със задължителната практика на ВКС, обективирана в т. 1 на ТР №3/2016 г. на ОСГТК на ВКС. Неоснователността на исквете обуславяла основателност на претенцията на ответната страна за разноски, при което въззивника счита, че е следвало да му се присъдят исканите по списъка по чл. 80 от ГПК.

Твърди се, че е нарушен материалния и процесуалния закон досежно тълкуване на понятието „престой“ от първоинстанционния съд. В тази връзка неоснователно било твърдяно от ищеца, че уволнението е незаконно на основание чл. 328 ал. 1 т. 4 от КТ и поради неспазване на процедурата и по същество. Въпреки това, жалбоподателят сочи, че ВРС е основал решението си на незаявени твърдения, като не е обсъдил релевираните в исковата молба. Поддържа се, че уволнението е обусловено от твърдяно в предизвестието спиране на работата на игралната зала със Заповед № 369/26.11.2020 г. на дружеството, основана на Заповед № РД-01-677/25.11.2020 г. на Министерство на здравеопазването във връзка с противоепидемичните мерки и преустановяване на посещенията в игралните зали и казината. С цитираната заповед, издадена от дружеството е било взето надлежно и адекватно решение от страна на работодателя с оглед издадената от министерството такава по чл. 63, ал. 4, 6 и 11 и чл. 63в от Закона за здравето, чл. 73 от АПК и във връзка с цитирани в жалбата решения на министерски съвет, касаещи временни противоепидемични мерки. Престоят в периода от 27.11.2020 г. до 21.12.2020 г., за който е възразил в отговора си въззиваемият бил доказан с представените от него писмени доказателства с отговора на исковата молба и свидетелските показания, събрани пред ВРС. Сочи се, че дейността на залата е била преустановена, досежно същата е била заключена и автоматите не са работели. Със заповедта си министърът на здравеопазването се забранявало посещението на клиенти в залите, което означавало, че същите нямали право да осъществяват хазартна дейност. В процесната хазартна зала се осъществявала именно хазартна дейност въз основа на издаден лиценз. Работата на същата била преустановена за период бил по-дълъг от 15 дни. Поради това, твърди се, че доказано предизвестието и заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение били законосъобразни на основание чл. 328, ал. 1, т. 4 от КТ. Счита се, че разпоредбата касаела пълното преустановяване на дейността поради вътрешно организационни, технически, икономически или други причини, като разпоредбите на чл. 120, чл. 173, ал. 4, чл. 160 и чл. 267 от КТ с оглед социалната функция на трудовото законодателство, не били релевантни към преценката дали е спряла работата. Посочва се, че единствената законова предпоставка била пълно преустановяване на дейността за определения период. Сочи се, че заповедта на министъра забранява не само посещенията на клиенти, но изобщо осъществяване на дейността в игрална зала. Навежда се още, че възнаграждението, изплатено на ищеца за този период, е на основание чл. 267 а КТ – за престой. Безспорно било, че работата на ищеца е била спряна за период от повече от 15 дни. В нарушение на процесуалния закон, ВРС бил основал решението си на факти, които не били посочени в исковата молба. В тази връзка навежда, че с оглед основанието на уволнението, работодателят като ответник по иска следва да докаже факта на престоя, дори той да не е оспорен изрично от ищеца. Въвежда се твърдение, че този факт бил признат, тъй като с отговора на исковата молба не са представени доказателства и той не е посочен в

доклада като нуждаещ се от доказване, респективно не е дадено указание на ответника да посочи доказателства, то допустимо било с въззивната жалба да се търси събирането им по реда на чл. 266 ал. 3 от ГПК. Сочи се, че уволнение на основание чл. 344 ал. 1 т. 1 от КТ е налице, независимо дали поради престоя на работника му е възложено да изпълнява друга дейност, получавал е обезщетение за престой по чл. 267 от КТ или е ползвал отпуск. Били налице писмени доказателства, че ищецът е ползвал целият си отпуск за 2020 г. Моли се съда да отмени така постановеното решение и охвърли исковете, както и да остави без уважение искането за присъждане на разноски, направено от ищеца пред ВРС. Претендират се разноски за двете инстанции.

Въззиваемият Е. П. Г., чрез адвокат В. Д. в писмен отговор е оспорил жалбата като неоснователна, за което е изложил подробни доводи. Сочил, че правилно е разгледано делото по бързото производство и пред ВРС. Иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ бил предявен частичен, след което бил изменен като се увеличил размера на претенцията, но законосъобразно по чл. 214 от ГПК. Исковите били индивидуализирани по основание и размер, като вземането било изчислено на база брутно трудово възнаграждение в периода на оставане без работа. Възражава се срещу твърденията за процесуални нарушения. Ответникът не бил доказал, че е запознал работниците със Заповед № 369/26.11.2020 г., както и че фактически не са допускани разботници и служители до работните им места. Твърди се, че от разпитаните свидетели се доказвало обратното. Намира, че с оглед някои от трудовите задължения на управителя на игралната зала, които по същността си били ръководни и управленски дейности (като поддържане на различни документи, инструктажи на персонал, кореспондиране с местните органи на власт и други), не било налице спиране на работата му в дружеството. Моли да се потвърди обжалваното решение, както и да му се присъдят разноски за въззивна инстанция.

Подадена е и частна жалба от "Вилокс Груп" ЕООД, чрез адв. Д. Н. А. срещу Определение № 260725 от 05.09.2022 г., постановено гр.д.№ 2285 по описа за 2021 г. на Районен съд – Варна, 16-ти състав, с което е оставена без уважение молба на частния жалбоподател за изменение в частта за разноските на решение № 260337 от 29.06.2022 г., постановено по гр.д.№ 2285 по описа за 2021 г. на Районен съд – Варна, 16-ти състав, като се сочи, че същото е неправилно постановено. Излага се, че не се дължат разноски на ищеца, след като не са доказани исковете. За адвокатското възнаграждение се сочи, че неправилно е присъдено, тъй като не е представен договор за правна помощ за хонорар, дължим на основание чл. 38 ал. 2 от ЗА. Твърди се, че същото е прекомерно, тъй като цената на иска била 1 000 лева. Поради изложеното се моли съда да отмени обжалвания акт и да присъди разноски в полза на жалбоподателя.

В срока по чл. 276, ал. 1 от ГПК насрещната страна – Е. П. Г., чрез адв. Д. депозира отговор, в който оспорва частната жалба като неоснователна. Твърди се, че присъдените му с решението разноски са доказани и в установения от закона размер. Моли да се остави жалбата без уважение.

По предмета на така предявения иск с правно основание чл. 344 ал.1 т.1, 2 и 3 вр. чл.225 ал.1 КТ се излагат следните твърдения:

В исковата молба, уточнена впоследствие с молба, депозирана по указания на съда в първо съдебно заседание, се излага от ищеца Г., че е бил в трудови правоотношения с ответника, като е назначен на длъжност "управител в игрална зала с игрални автомати", находяща се в град Врана, бул. „Сливница“ №151.

В законоустановения двумесечен срок оспорва прекратяването на трудовото му правоотношение, извършено със Заповед № 414/22.12.2020г. на основание чл.328, ал.1, т.4 от КТ, издадена от Ж.К., управител и С.Б., прокурист на „Вилокс груп“ ЕООД, като счита същото за незаконно. Излага, че по силата на трудов договор № 934/01.12.2015г. и Допълнително споразумение № 3 от 06.07.2017г. е назначен при ответника на длъжност „Управител, зала игрални автомати“, с място на работа игрална зала „Адмирал“ в гр. Варна, район „Приморски“, ул. „Дубровник“ № 2, на пълно работно 8 часа и основно трудово възнаграждение 1275 лева. В последствие с допълнително споразумение за изменение на трудовото правоотношение от 05.04.2019г., считано от 08.04.2019г. е променено мястото на работа на ищеца в игрална зала на дружеството в гр.Варна на бул. „Сливница“ 151. На 22.12.2020г., му е връчено предизвестие за прекратяване на трудово правоотношение № 413/22.12.2020г. и Заповед за прекратяване на трудов договор № 414/22.12.2020г., с правно основание чл. 328, ал. 1, т. 4 от КТ - при спиране на работа за повече от 15 работни дни, с която работодателят прекратява трудовото правоотношение, считано от 22.12.2020г. За неспазен срок на предизвестие е изплатено обезщетение на основание чл.220, ал. 1 от КТ.

Оспорва уволнението и заповедта, с която то е извършено за незаконосъобразни, както поради неспазване на формалните изисквания на Кодекса на труда, относно начина на провеждане на процедурата по уволнението, така и по същество, твърдейки че към момента на отправяне на предизвестieto от страна на работодателя, не е било налице спиране на работа за повече от 15 работни дни, нито е имало взето решение от компетентния орган по надлежния ред. Извършеното уволнение не е обусловено от твърдяното в предизвестieto спиране на работа със заповед № 369/26.11.2020г. на „Вилокс груп“ ЕООД за преустановяване /спиране/ на работата на игрална зала, находяща се в гр. Варна, бул. „Сливница“ № 151, на основание Заповед РД-01-677/25.11.2020г. на Министъра на здравеопазването, издадена на основание чл.63, ал.4, 6 и 11 и чл.63в от Закона за здравето, чл.73 от АПК и временни противоепидемични мерки на територията на Република България, считано от 23.30 часа на 27.11.2020г. до 21.12.2020г., описани в т.1,12 на Заповед РД-01-677/25.11.2020г. на министъра на здравеопазването - преустановяват се посещенията в игралните зали и казина.

Със Заповед на МЗ е преустановено посещението на клиенти в игралната зала, но като управител на игрална зала в периода 27.11.2020г. до 21.12.2020г. ищецът е продължил да работи и да получава трудово възнаграждение за отработеното време. Не е ползвал платен годишен отпуск или неплатен отпуск и не му е възлагана друга работа. В конкретния случай не е било налице временно преустановяване на дейността на игрална зала, находяща се в гр. Варна, бул. „Сливница“ № 151 за периода от 27.11.2020г. до 21.12.2020г.

С исковата молба са предявени обективно съединени иски, с които ищецът претендира от съда да постанови решение, с което да признае за незаконно уволнението на Е. П. Г., ЕГН ***** и да отмени Заповед № 414/22.12.2020г., издадена от управителя Ж.К. и прокуриста С.Б., с която на основание чл.328, ал.1, т.4 от Кодекса на труда е прекратено трудовото му правоотношение, на основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ; Да възстанови ищеца на заеманата преди уволнението работа на длъжност „управител в игрална зала с игрални автомати“, находяща се в град Врана, бул. „Сливница“ №151, на основание чл.344, ал.1, т.2 от КТ; Да осъди ответното дружество да му заплати сума в размер от 10 192,92 лв., представляваща обезщетение за времето, през което ищецът е останал без работа поради уволнението в периода от 22.12.2020г. до 22.06.2021г., ведно със

законната лихва върху претендираната сума, считано от подаване на исковата молба в съда до окончателното ѝ изплащане, на основание чл.344, ал.1, т.3 във вр. чл.225, ал. 1 от КТ.

Моли за присъждане на сторените по делото разноски, включително и тези за адвокатско възнаграждение.

В срока за отговор по чл. 131 от ГПК ответникът „Вилокс Груп“ ЕООД депозира писмен отговор, с който изцяло оспорва предявените искове.

Твърди, че същите са недопустими, в евентуалност неоснователни.

Излага, че исковете не са предявени в законоустановения двумесечен срок. Заповед № 414/22.12.2020 г. за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 328, ал.1, т.4 от КТ от „ВИЛОКС ГРУП" ЕООД е законосъобразна и прекратяването на трудовото правоотношение на ищеца с ответника е законосъобразно, а не незаконно.

Сочи, че ищецът неправилно е посочил мястото си на работа в исковата молба. Мястото на работа на ищецът не е игрална зала „Адмирал" в ..., а е в игрална зала, находяща се в гр. ...

Изцяло оспорва твърденията на ищеца, че към момента на отправяне на предизвестieto от страна на работодателя, не е било налице спиране на работа за повече от 15 работни дни, нито имало взето решение от компетентния орган по надлежния ред. Изцяло оспорва твърденията в исковата молба, че извършеното уволнение не е обусловено от твърдяното в предизвестieto спиране на работа със заповед N 369/26.11.2020 г. на „ВИЛОКС ГРУП" ЕООД за преустановяване /спиране/ на работата на игралната зала, находяща се в гр. Варна, бул."Сливница" N 151 на основание Заповед РД-01-677/25.11.2020 г. на Министъра на здравеопазването, издадена на основание чл.63, ал.4, 6 и 11 и чл.63 а от Закона за здравето, чл. 73 АПК и временни противоепидемични мерки на територията на Република България, считано от 23.30 часа на 27.11.2020 г. до 21.12.2020 година, описани в т. I, 12 на Заповед РД -01-677/25.11.2020 г. на министъра на здравеопазването - преустановяват се посещения в игралните зали и казина.

Сочи, че противно на твърденията в исковата молба, със заповед N 369/26.11.2020 г. на „ВИЛОКС ГРУП"ЕООД е взето надлежно решение от работодателя „за преустановяване/спиране/ на работата на всички игрални зали и престой на всички работници и служители на всички игрални зали с игрални автомати в обекти на дружеството. На основание чл. 120в ал. 2 от КТ не се допускат работниците или служителите до работните им места за периода определен в заповедта на Министъра на здравеопазването РД-01- 677/25.11.2020 г." Заповед N 369/26.11.2020 г. е издадена на основание заповед РД-01-677/25.11.2020 г. на Министъра на здравеопазването, издадена на основание чл. 63, ал. 4, 6 и 11 и чл. 63в от Закона за здравето, чл. 73 от Административнопроцесуалния кодекс, и във връзка с Решение № 855 на Министерския съвет от 25 ноември 2020 г. за удължаване срока на обявената с Решение № 325 на Министерския съвет от 14 май 2020 г. извънредна епидемична обстановка, удължена с Решение № 378 на Министерския съвет от 12 юни 2020 г., Решение № 418 на Министерския съвет от 25 юни 2020 г., Решение № 482 на Министерския съвет от 15 юли 2020 г., Решение № 525 на Министерския съвет от 30 юли 2020 г., Решение № 609 на Министерския съвет от 28 август 2020 г, и Решение № 673 на Министерския съвет от 25 септември 2020 г. и предложение от Главния държавен здравен инспектор и въведените временни противоепидемични мерки на територията на Република България считано от 23.30 часа на 27.11.2020 г. до 21.12.2020 г., описани в т.1Д2 на Заповед РД-01-677/25.11.2020 г. на Министъра на здравеопазването - т.1.12 -преустановяват се посещения в игралните зали и казина и на основание чл. 120в ал.1, предложение 1 от КТ. Игралната зала, находяща се в гр. Варна, бул."Сливница" N 151 на основание Заповед РД-01- 677/25.11.2020 г. на Министъра на здравеопазването и Заповед N 369/26.11.2020 г. не е осъществявала дейност през периода 27.11.2020 г. до 21.12.2020 г.. При прекратяване на трудовото правоотношение е взето предвид, че спирането на работа на игралната зала, находяща се в гр. Варна, бул."Сливница"

N 151 е продължило повече от 15 работни дни, включително и по отношение на Е. П. Г., ЕГН ***** на основание чл. 328, ал.1, т. 4 от КТ - спиране на работа за повече от 15 работни дни, поради което работодателят е издал законосъобразно предизвестие за прекратяване на трудовото правоотношение, както и оспорваната заповед за прекратяване на трудовото правоотношение е законосъобразна, както и прекратяването на трудовото правоотношение с ищеца е законно.

Твърденията в исковата молба, че заповедта на МЗ преустановила само посещенията на клиенти в игралната зала, но ищецът като управител на игралната зала продължил да работи в игралната зала за периода 27.11.2020г. до 21.12.2020 година са изцяло неоснователни и недоказани. В заповедта на Министъра на здравеопазването РД-01-677/25.11.2020 г. на в т. 1,12 е посочено-„преустановяват се посещения в игралните зали и казина"- забраната не се отнася само за клиентите, а за осъществяване на дейността в игралната зала. На основание Заповед РД-01-677/25.11.2020 г. на Министъра на здравеопазването т. 1,12 - „, се преустановяват посещения в игралните зали и казина за периода, посочен в заповедта и на основание чл. 120в от КТ, ал.1 „При обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка работодателят може със заповед да преустанови работата на предприятието, на част от предприятието или на отделни работници и служители за целия период или за част от него до отмяната на извънредното положение." На основание чл. 120в от КТ (2) „Когато при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка работата на предприятието или на част от него е преустановена със заповед на държавен орган, работодателят е длъжен да не допуска работниците или служителите до работните им места за периода, определен в заповедта."

При престой на основание чл. 267а. (Нов - ДВ, бр. 28 от 2020 г., в сила от 13.03.2020 г.) КТ за времето на преустановяване на работата в случаите по чл. 120в работникът или служителът има право на brutното си трудово възнаграждение. В този случай работодателят дължи трудово възнаграждение на работника или служителя, въпреки липсата на престоиран труд, поради което трудовото възнаграждение на ищеца е заплатено, но не за престоиран труд, както той твърди, а защото при престой се дължи заплащане на трудово възнаграждение от работодателя по силата на императивни норми на КТ.

Изцяло оспорва исквете за заплащане на обезщетение за времето, в което ищецът е останал без работа от прекратяване на трудовия договор на 22.12.2020 г. до 22.06.2021 г., изчислено на база на brutното трудово възнаграждение за месеца, предхождащ уволнението. На първо място поради обусловеността им от уважаване на исквете по чл. 344 ал.1 т.1 КТ. Ответникът не дължи обезщетение, тъй като уволнението е законосъобразно и ищецът не е останал без работа.

Освен това излага, че исквете по чл. 344 ал.1 т.3 във връзка с чл.225, ал.1 от КТ не са индивидуализирани по размери и периоди, както по отношение на частичния иск, така и на цялото претендирано обезщетение. В обстоятелствената част на исковата молба, ищецът е предявил иск за изплащане на обезщетение с правно основание чл. 344, ал.1, т.3 от КТ във връзка с чл.225, ал.1 от КТ, който е заявен като частичен иск само с петитума на исковата молба, без да се съдържат твърдения за предявен частичен иск в обстоятелствената част на исковата молба, което е било основание за оставяне на исковата молба без движение. Предявените искове за заплащане на законната лихва върху претендиралата сума като обезщетение за периода 22.12.2020 до 22.06.2021 година са неоснователни и недоказани, тъй като не се дължи обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ на ищеца и следователно и акцесорните искове за законни лихви са неоснователни и недоказани. Законна лихва върху обезщетение, което се претендира за шест месеца напред, без тези 6 месеца да са изминали, се претендира изцяло неоснователно.

По отношение на иска за възстановяване на ищеца на предишната работа на длъжност „управител в игрална зала с игрални автомати" се излага, че не са налице основанията за уважаване на иска, тъй като уволнението е законно и няма основания за уважаване на иска за възстановяване на ищеца на предишната работа. Освен това предявеният иск не се съдържа в обстоятелствената част на исковата молба, а само в

петитума на исковата молба, поради което исковата молба е следвало да бъде оставена без движение.

Излага се, че предявените искове са погасени по давност, поради което, следва да бъдат отхвърлени като неоснователни. Това се отнася и за остатъка от сумата на предявения като частичен иск на цялото претендирано вземане, тъй като давностният срок, определен в чл.358 от КТ за него е изтекъл.

Поради гореизложеното, моли съда да отхвърли предявените искове като неоснователни и недоказани.

ВОС като съобрази становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От приетия по делото трудов договор №934/01.12.2015год. се установява, че считано от 02.12.2015год., ищецът Г. е назначен в предприятието на ответното дружество на длъжност „Крупие“. Впоследствие са налице множество допълнителни споразумения, като с допълнително споразумение №4 от 01.03.2018год. ищецът е назначен на длъжността „управител игрална зала с игрални автомати с код по НКПД 1431-3019 във „Вилокс Груп“ ЕООД и с място на работа: град Варна, р-н Приморски, ул. „Дубровник“ №2, считано от 01.03.2018год. С допълнително споразумение от 05.04.2019г. е променено мястото му на работа, считано от 08.04.2019г., като същият е езеал длъжността „управител игрална зала с игрални автомати“ в казиното на бул. „Сливница“ №151.

От страна на работодателя е изготвено предизвестие за прекратяване на трудово правоотношение №413/22.12.2020год., отправено до ищеца с удостоверен отказ от последния да го получи на 22.12.2020год. В предизвестието е посочено, че трудовият договор №934/01.12.2015год., ведно с всички последващи изменения и допълнения, за изпълнение на горепосочената длъжност се прекратява, считано от 22.12.2020год., на основание чл.328,ал.1,т.4 от КТ-при спиране на работа за повече от 15 работни дни във връзка с чл.326,ал.2 от КТ. В предизвестието е посочено, че няма да бъде спазен срока, поради което ще бъде изплатено обезщетение по чл.220,ал.1 от КТ. Спирането на работата е мотивирано със заповед N 369/26.11.2020 г. на „ВИЛОКС ГРУП“ЕООД, съгласно която е взето надлежно решение от работодателя „за преустановяване/спиране/ на работата на всички игрални зали и престой на всички работници и служители на всички игрални зали с игрални автомати в обекти на дружеството. На основание чл. 120в, ал. 2 от КТ не се допускат работниците или служителите до работните им места за периода определен в заповедта на Министъра на здравеопазването РД-01-677/25.11.2020 г." Заповед N 369/26.11.2020 г. е издадена на основание заповед РД-01- 677/25.11.2020 г. на Министъра на здравеопазването, издадена на основание чл. 63, ал. 4, 6 и 11 и чл. 63в от Закона за здравето, чл. 73 от Административнопроцесуалния кодекс, и във връзка с Решение № 855 на Министерския съвет от 25 ноември 2020 г. за удължаване срока на обявената с Решение № 325 на Министерския съвет от 14 май 2020 г. извънредна епидемична обстановка, удължена с Решение № 378 на Министерския съвет от 12 юни 2020 г., Решение № 418 на Министерския съвет от 25 юни 2020 г., Решение № 482 на Министерския съвет от 15 юли 2020 г., Решение № 525 на Министерския съвет от 30 юли 2020 г., Решение № 609 на Министерския съвет от 28 август 2020 г. и Решение № 673 на Министерския съвет от 25 септември 2020 г. и предложение от Главния държавен здравен инспектор и въведените временни противоепидемични мерки на територията на Република България считано от 23.30 часа на 27.11.2020 г. до 21.12.2020 г., описани в т.1,12 на Заповед РД-01-677/25.11.2020 г. на Министъра на здравеопазването - т.1.12 -преустановяват се посещения в игралните зали и казина и на основание чл. 120в ал.1, предложение 1 от КТ. Игралната зала, находяща се в гр. Варна, бул."Сливница" N 151 на основание Заповед РД-01- 677/25.11.2020 г. на Министъра на здравеопазването и Заповед N 369/26.11.2020 г. не е осъществявала дейност

през периода 27.11.2020 г. до 21.12.2020 г..

На същата дата на която е връчено при отказ предизвестие на ищеца за прекратяване на трудовото му правоотношение е връчена при отказ и заповед за прекратяване на трудов договор № 414/22.12.2020год. , съгласно която е прекратено трудовото правоотношение на ищеца на длъжност „управител в игрална зала с игрални автомати" във „Вилокс Груп" ЕООД в обект на дружеството в град Варна, бул. „Сливница“ №151 с код по НКПД- 1431-3019, считано от 22.12.2020г. В заповедта е посочено да се изплатят обезщетения по чл.220 от КТ за неспазено предизвестие и по чл.222 ал.1 от КТ за оставане без работа-след представяне на трудова или осигурителна книжка за удостоверяване на това обстоятелство.

Приобщена към доказателствата по делото е длъжностна характеристика за длъжността „управител" на игрална зала", от която се установяват задълженията на управителя.

Приета по делото е заповед №369/26.11.2020год. съгласно която е наредено да бъде преустановена работата на всички работници и служители от офиса и всички игрални зали с игрални автомати в обекти на дружеството, считано от 23.30 часа на 27.11.2020год. до отмяната на наложените в страната противоепидемични мерки и в частност забраната за посещение на игралните зали в страната.

На основание чл.120в, ал.2 от КТ не се допускат работниците или служителите до работните им места за периода, определен в заповедта на Министъра на здравеопазването РД-01-677/25.1.2020год. и в настоящата заповед.

Приобщена по делото е и заповед на министъра на здравеопазването №РД-01-677/25.11.2020год. за въвеждане на временни противоепидемични мерки на територията на Република България, считано от 23.30 часа на 27.11.

Приети по делото са графици за работа през периода от 25.11.2020год. до 22.12.2012год., видно от които ищецът е включван в същите, както и присъствени листи, съобразно тези графици. Графиките са оспорени от ответното дружество с твърдения, че такива графици не са водени, като е поискано да бъдат представени оригиналите. Ищецът е посочил, че оригиналите не могат да бъдат представени от него, тъй като се намират във владение на ответното дружество. За установяване на обстоятелството, че ищецът е бил на работното си място след обявяване на престой от работодателя и това е отразено в представените дневници са събрани свидетелски показания.

По делото е приета заключение по ССЧ.Е, от което се установява, че brutното трудово възнаграждение за месеца, предхождащ месеца, в който е възникнало основанието за съответното обезщетение или последното получено от работника или служителя месечно brutно трудово възнаграждение е м.ноември 2020год. Ищецът през ноември 2020г. е работил 21 от 21 работни дни. Начисленията трудово възнаграждение за м.ноември 2020год. включва следните начисления: основна работна заплата 1 659 лв.; допълнително възнаграждение 0.6% за 4 години професионален стаж в размер на 39,82 лв. Осигурителен доход – 1 698,82лв. Обезщетението за 6 месеца е 10 192,92лв.

Приобщено по делото е копие от трудовата книжка на ищеца, от което се установява, че в процесния период от 22.12.200год. до 22.06.2021год. ищецът не е работил по трудов договор.

По делото като свидетели са разпитани свидетелите П.Хр.Н., Д.Ю.О. и Ив.Ц.С..

Показанията и на тримата свидетели, ценени в съвкупност, установяват безспорно, че през периода от 26.11.2020г. до 22.12.2020г. игралната зала е била затворена за клиенти. Всички служители обаче, включително и ищеца Г., са били на работното си място, макар и цивилно облечени. Това се е налагало, тъй като те трябвало да изпълняват ролята на охрана и да пазят в залата да не влизат посетители. Външната охрана, която била наета, не работела, тъй като били в обявен престой. И тримата свидетели излагат, че се е водела тетрадка, в която се е отбелязвало кой е на работа, времето на пристигане и времето на напускане на работното място. Сочат, че ищецът също идвал и е стоял там с работно време,

като за управител на залата. Не сочат точно какви действия е извършвал. Твърдят, че всички са получавали заплати за този период. Разнопосочни са показанията на свидетелите досежно обстоятелството кой е бил управител на залата. Свидетелката П.Хр. твърди, че Е.Хр. е изпълнявала задълженията на управител. Управителят е проверявал попълването на тетрадката, в която се е отбелязвало присъствието на работа на служителите. Св. С. сочи, че е управител е бил Г., но задълженията на управител ги е изпълнявала Е.Хр.. Соци, че е имало двама управителя.

Предвид така установеното от фактическа страна, се налагат следните правни изводи:

По наведените във въззивната жалба основания:

Заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение на соченото основание чл. 328 ал.1 т.4 КТ, считано от 22.12.2020г., е връчена при условията на удостоверен отказ от получаване- с подписите на двама свидетели, на ищеца Г. на 22.12.2020г. От тази дата е прекратено трудовото правоотношение и е започнал да тече преклузивния двумесечен срок по чл. 358 ал.1 т.2 КТ. Същият е изтекъл на 22.02.2021г., а видно от поставения печат, исковата молба е входирана на 16.02.2021г. Следователно и исковете за отмяна на уволнението и възстановяване на работа са предявени в законоустановения срок и са допустими. Същото касае и иска по чл.225 ал.1 КТ.

Възражението в обратния смисъл е неоснователно.

Подаването на нередовна искова молба не е основание да се приеме, че срокът за предявяване на исковете не е спазен. С допълнителна молба, след даване на надлежни указания от съда, ищецът е уточнил длъжността, на която желае да бъде възстановен, и точно мястото на полагане на труд. Възражението, че това не е сторено в първоначалната искова молба, а в допълнителна, респективно извън срока по чл.358 ал.1 т.2 КТ е несъстоятелно. Същото важи и за възражението, че срокът за предявяване на иска по чл.225 ал.1 КТ е изтекъл към момента на изменението на иска чрез преминаването от частичен към предявен в целия си размер. Още в исковата молба ищецът е посочил, че претендира обезщетение за шест месеца оставане без работа, както и е уточнил точния размер на цялата претенция и на частичната такава. Наред с това следва да се съобрази, че осъдителната претенция по т.3 на чл.344 ал.1 вр. чл.225 ал.1 КТ попада в обхвата на т.3 на чл.358 ал.1 КТ, т.е. давността е тригодишна, а не двумесечна. Претенцията за законната лихва е въведена още с петитума на исковата молба и същата касае изцяло предявения иск, макар и изменението да е допуснато в о.с.з. на 15.06.2022г. от кой момент следва да бъде присъдена законната лихва е въпрос по основателността на иска, а не по неговата допустимост. Възраженията в обратния смисъл, наведени във въззивната жалба, са неоснователни.

Несъстоятелни са и възраженията, че са допуснати процесуални нарушения при разглеждане на спора по реда на бързото производство. На първо място, нормата на чл.310 ал.1 т.1 ГПК императивно определя, че по реда на глава XXV се разглеждат искове по чл.344 ал.1 т.1, 2 и 3 КТ, предвид което и не е необходимо да е направено изрично искане за разглеждането на делото по този ред. Освен това, процесуалният ред за разглеждане на делата по глава XXV от ГПК не е различен от процесуалния ред, предвиден за разглеждане на делата по общия исков ред, изключая кратките срокове за насрочване на делото, постановяването на решението и обжалването. Затова и не би могло да се квалифицира като процесуално нарушение разглеждането на делото в по-кратки срокове. Не е налице обективно съединяване на искове, което би обусловило недопустимост за разглеждане на делото по реда на глава XXV ГПК, тъй като претенцията за присъждане на законната лихва не представлява самостоятелен иск, а е акцесорно искане. Възражението е неоснователно.

По изложените във въззивната жалба възражения по съществото на спора, настоящият състав намира следното:

Нормата на чл.120в КТ изрично предвижда, че при обявено извънредно положение

или обявена извънредна епидемична обстановка работодателят може със заповед да преустанови работата на предприятието, на част от предприятието или на отделни работници и служители за целия период или за част от него до отмяната на извънредното положение. А ал.2 сочи, че когато при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка работата на предприятието или на част от него е преустановена със заповед на държавен орган, работодателят е длъжен да не допуска работниците или служителите до работните им места за периода, определен в заповедта. И докато при първата хипотеза е дадена възможност на работодателя да упражни правото си и да избере без да обявява престой да пусне служителите в отпуск, да им възложи надомна работа или промяна на вида на изпълняваната работа, то в хипотезата на ал.2 работодателят няма право на преценка, тъй като в посочения случай престоят е настъпил по силата на издадената от държавния орган заповед. Работодаателят дължи гарантиране на изпълнение и спазване на заповедта на държавния орган. Безспорно и при тази хипотеза, когато в резултат на заповеди по чл.120в КТ работата в цялото предприятие или в обособена негова част пълно и обективно не се извършва за повече от 15 дни, налице е форма на спиране на работата по смисъла на чл. 328 ал.1 т.4 КТ. Пълно и обективно дейността не се извършва, ако това се отнася до всички работници и служители, съответно в цялото предприятие или в обособената негова част.

В рамките на настоящото производство безспорно от съвкупния анализ на ангажираните доказателства – писмени и гласни, се установи, че работодателят не е изпълнил задължението си по ал.2 на чл.120в КТ, като въпреки че е била налице издадена от държавен орган заповед за преустановяване на работата в игралните зали, ответникът не само е допускал до работното място служителите, но и им е вменявал служебни задължения. Същите са извършвали охрана на игралната зала, като са отговаряли за това, да не влизат посетители. Доказателство за това, че такива задължения са възложени именно от работодателя, е въведения график за явяване и напускане на работното място, отбелязване на присъстващите. Независимо че приложеното писмено доказателство е било оспорено, то безспорно горните обстоятелства безпротиворечиво се установяват от събраните гласни доказателства. Затова и съставът приема, че независимо, че е имало издадена от държавен орган заповед по чл.120в ал.2 КТ, както и такава от работодателя, с която е обявено преустановяване на работа за всички работници и служители, считано от 23.00ч. на 27.11.2020г., както и за забрана за допускане на служителите до работните им места, то заповедта на работодателя е издадена само „проформа“. Същата определено не е била изпълнена, тъй като служителите са продължили да се явяват по работните си места и да изпълняват задължението си да охраняват игралната зала. Предвид това и не може да бъде направен извод, че пълно и обективно ответното дружество не е извършвало дейност след 27.11.2020г. до 22.12.2020г. И макар и същинската дейност на дружеството да не е извършвана, то друга такава е била осъществявана от служителите, включително и от ищеца. Свидетелските показания установяват факта, че през процесния период им е заплащано и трудово възнаграждение и фактически всички са изпълнявали една и съща дейност по охрана на залата и недопускане на клиенти в нея. Такава дейност е изпълнявал и ищеца. Същият се е явявал на работното си място в работното време за длъжността „управител“. По делото липсват доказателства, а и не се твърди от ответника да е издавана персонална заповед по отношение на ищеца, с която същият да обяви престой и преустанови дейността за длъжността управител. Настоящият състав намира, че доколкото всички служители през време на обявения престой са изпълнявали едни и същи задължения и респективно са били взаимозаменяеми, то е било необходимо ответникът да обоснове изрично с нарочна заповед, че само по отношение на ищеца предвид спецификата на длъжността, организацията на работата, предмета на основната дейност на работодателя, както и обезпечаването ѝ, е необходимо да бъде преустановена единствено и само дейността на управителя на игралната зала. Такава заповед не е издадена. Поради което и съдът намира, че недоказано по делото е, че прекратяването на трудовото правоотношение единствено с ищеца като управител на игралната зала е действително резултат на икономически, организационни, технологически и др. причини, породени именно от

обявеното извънредно положение. Да се приеме, че такава персонална заповед не е нужно да бъде издавана при прекратяване на трудовото правоотношение само с един от служителите, би било равносилно да се даде правото на работодателя субективно да избере от кой от служителите си да се освободи по време на обявения престой. Липсата на подробна мотивировка на заповедта за преустановяване на работата само на един конкретен работник води до извод за злоупотреба с право от страна на работодателя. В този случай уволнението става основание за прекратяване на работата му, а преустановяването на работа- основание за уволнение /такова, каквото би следвало да е при реалната хипотеза на чл.328 ал.1 т.4 КТ./

От изложените по-горе съображения се налага извод, че макар и да са били издадени заповеди по чл.120в КТ както от държавен орган, така и от работодателя, дейността на ищеца не е била преустановена, същият се е явявал на работното си място, като е изпълнявал наред с другите служители задължението да не допускат трети лица до залата. Не е налице преустановяване на дейността за срок от 15 дни, поради което и основанието за прекратяване на трудовото правоотношение на соченото основание по чл. 328 ал.1 т.4 КТ не е налице. Заповедта е незаконосъобразно и като такава следва да бъде отменена ведно с извършеното с нея прекратяване на трудовото правоотношение. Искът по чл.344 ал..1 т.1 КТ е основателен и следва да бъде уважен. Решението на ВРС в горния смисъл потвърдено.

Установи се по безспорен начин, че трудовото правоотношение на ищеца е за неопределен срок и предвид незаконосъобразното му прекратяване, същото следва да бъде възстановено. Затова и предявеният от Г. иск за възстановяване на заеманата от него преди уволнението длъжност следва да бъде уважен. Искът е основателен, а решението на ВРС в посочения смисъл следва да бъде потвърдено.

Искът по чл.225 ал.1 КТ също е основателен предвид уважаване на обуславящия иск по т.1 на чл.344 ал.1 КТ за отмяна на уволнението и предвид факта, че ищецът е останал без работа за периода от 22.12.2020г. до 22.06.2021г. Съобразно заключението на вещото лице искът следва да бъде уважен за сумата от 10 192,92 лв. Следва да бъде присъдена и законната лихва върху посочената главница, считано от подаване на исковата молба до окончателното изплащане. Независимо, че първоначално искът е бил предявен като частичен, то ответникът е поставен в забавя по отношение на цялото си вземане и законната лихва се дължи върху цялата дължима към момента на устните прения между страните главница.

Решението на ВРС следва да бъде изцяло потвърдено.

Досежно частната жалба:

С решението съдът е присъдил в полза на процесуалния представител на ищеца сумата от 1 485,79 лв. за адвокатско възнаграждение. Осъдил е ответното дружество да заплати държавна такса по предявените и уважени иски в размер на 627,72 лв., която сума включва и заплатения депозит за вещо лице. С молба „Вилокс Груп“ ЕООД е поискало изменение на решението в частта за разноските, като е искало да му бъдат присъдени разноски, да не се присъждат разноски на ищеца, тъй като договор за правна помощ не е представен и освен това възнаграждението е прекомерно, тъй като първоначално искът е бил за 1 000лв. С атакуваното определение ВРС оставил без уважение искането за изменение.

Определението е законосъобразно.

В последното по делото о.с.з. ищецът е представил договор за правна помощ, в който изрично е посочено, че защитата се осъществява по реда на чл.38 ЗАДв. Направено е искане за присъждане на разноски.Предвид изхода на спора и приложените доказателства за осъществено при условията на чл.38 ЗАДв. процесуално представителство и на осн. чл.78 ал.1 ГПК искането за присъждане на разноски е основателно. Възражението за прекомерност е несъстоятелно предвид нормата на чл.7 ал.1 т.1 и ал.2 т.4 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Само възнаграждението по неоценяемите иски по чл.344 ал.1 т.1 и 2 КТ възлиза на 650 лв. /колкото е била МРЗ към момента на сключване на договора/. Възнаграждението по иска с правно основание чл.225 ал.1 КТ възлиза на 835

лв. Възражението, че следва да се присъди възнаграждение върху цената на частичния иск е неоснователно, тъй като при определяне на възнаграждението е релевантно каква е цената на иска, по който съдът се е произнесъл с решението си. По гореизложените съображения съставът приема, че присъденото в полза на процесуалния представител на ищеца възнаграждение в размер на 1 485 лв. не е прекомерно. Определението, с което ВРС е оставил без уважение искането за изменение на решението в частта за разноските, е законосъобразно, поради което и частната жалба следва да бъде оставена без уважение.

Предвид направеното искане и на осн. чл.38 ЗАдв. вр. чл.78 ал.1 ГПК в полза на адв. Д.- процесуален представител на въззиваемата страна следва да бъдат присъдени разноси в размер на 1 485 лв. Възнаграждението съответства на минималните размери, предвидени в чл.7 ал..1 т.1 и чл.7 ал.2 т.4 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Затова и въззивникът следва да бъде осъден да заплати на адв. Д. посочената сума.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 260337 от 29.06.2022г., постановено по гр.д.№ 2285 по описа за 2021 г. на Районен съд – Варна, 16-ти състав.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частна жалба от "Вилокс Груп" ЕООД, чрез адв. Д. Н. А. срещу Определение № 260725 от 05.09.2022 г., постановено гр.д.№ 2285 по описа за 2021 г. на Районен съд – Варна, 16-ти състав.

ОСЪЖДА „Вилокс Груп“ ЕООД, ЕИК 040348114, със седалище и адрес на управление: град София 1618, бул. „Цар Борис III“ №136, ет.12, представлявано от Ж.К., да заплати на адв. В. Д. от ВАК със съдебен адрес: град ***** **сумата от 1 485 /хиляда четиристотин осемдесет и пет лева/**, адвокатско възнаграждение за оказана процесуална защита на Е. П. Г., ЕГН ***** , на основание чл.78 ал.1 във вр. чл.38 ал.2 от ЗАдв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Решението в частта, с която е оставена без уважение частната жалба срещу определението в частта за разноските, доколкото има характера на определение, подлежи на обжалване в едноседмичен срок от връчването му пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____